

Proud member of the European and the
International Fire Fighters Unions Alliance
EFFUA & IFFUA

DANISH FIRE FIGHTERS

Brandmanden

LEDER

Af: Jesper Bronée
Formand
Brandfolkenes Organisation

I disse tider med debat om afskaffelse af efterløn, er det spændende at se, om regeringen fortsat mener, at brandfolk er gode nok til at udføre deres arbejde som 65 årige. Der er ingen tvivl om, at stemningen politisk og i befolkningen emmer af misundelse over muligheden for tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet som 60-årig, og at denne misundelse på sædvanlig dansk vis gør, at alle skal have det lige dårligt. Det er de færreste, som fastholder goder og glæden ved gode arbejdsforhold for medarbejderne.

Overenskomstforhandlingerne er nu på vej ind i deres afgørende fase, og jeg er spændt på at se, hvor vi havner! En gruppe af ansatte ved Københavns Brandvæsen skal sammen med FOA nu for første gang sidde med ved bordet, når den endelige overenskomst skal udformes, og belært af mine mange år som fagligt aktiv, er jeg bange for, at vi denne gang bliver løbet over ende i krav om fleksibilitet og omstillingsparathed.

Såfremt det går, som jeg har advaret imod, og vi får en direkte forringelse af overenskomsten, så håber jeg, at de ansvarlige træder frem og viser, at de tager ansvaret for resultatet af overenskomstforhandlingerne. Rygterne taler for flere vagter til brandfolkene i København og på Frederiksberg, der er tale om øget fleksibilitet og flytning af beredskabstiden på døgnvagten.

Ingen af disse ændringer er ønsket fra BOs medlemmer, tværtimod har vi siden 2009 advaret imod FOAs kamp for at pleje arbejdsgiverne ved at give disse bedre muligheder for at være konkurrencedygtige på bekostning af medarbejderne, og jeg mener fortsat, at vi netop nu er tæt på at have den optimale overenskomst. Jeg er bange for, at vi kommer til at se et overenskomstresultat, som af ambulance- og brandfolk ikke vil blive betragtet som en forbedring af overenskomsten efter den 1. april 2011.

FORSIDEN

Fotograf: Kenneth Meyer

Inden for det sidste års tid har der i Tårnby været fire brande på spejderhytter. Heraf to i januar måned. Den 5. januar kl. 03.50 gik spejderhytten på Løjtegårdsvej op i flammer og Tårnby brandvæsen mødte op med store styrker for at begrænse skaderne. Igen den 17. januar kl. 02.30 blev en hytte på Ugandavej for anden gang afbrændt. Da branden var ved at være under kontrol og røgen begrænset, viste det sig, at en udflytterbørnehave mindre end 50 m. derfra også var stukket i brand. Det kan vist ikke være tilfældigt, så man mistænker, at en pyroman er på spil. En fuldstændig vandvittig og syg beskæftigelse. Godt at der er noget som heder Tårnby Brandvæsen.

Brandmanden INDHOLD:

Side 3: Klubberne

Side 4: Fra drengedrøm til mareridt

Side 5: Døde brandmænd

Side 6: Fremtid og samarbejde

Side 7: Set af Kenneth Meyer

Midten: De Grå Sider

Side 10: PTSD hos brand og
ambulancefolk

Side 14: Efterlysning

Side 13: En arbejdsskadesag om PTSD

Side 15: Seniornyt

Udgivet af:

Brandfolkenes Organisation
Svanevej 22
2400 København NV
Telefon: 88 92 27 91

Åbnings og tlf. tider i Brandfolkenes Organisation:

Mandag til torsdag: Kl. 09.00 - 12.30 samt efter aftale.
Fredag: Åbent efter aftale.

Telefon: 88 92 27 91

Sagsbehandler Bo A. Jensen kontaktes efter aftale:

Tirsdag: Kl. 10.30-14.00
Onsdag: Kl. 10.30-14.00
Torsdag: Kl. 10.30-14.00

Trykker:

KLS Grafisk Hus A/S
Jernholmen 42 A
2650 Hvidovre

Fotograf:

Kenneth Meyer

Udkommer til:

Alle medlemmer af Brandfolkenes Organisation, herunder
Brandfolkenes Seniorklub.
Statslige, kommunale og private beredskaber i hele Danmark.
Politiet. Politikere. Abonnenter.

Løssalg kr. 50,00
Årsabonnement kr. 198,00

BO BESTYRELSE & KLUBBERNE

Formand: Jesper Bronée (Kbh.)

Konstituerede bestyrelsesmedlemmer:

Næstformand & redaktør: Tommy B. Kjær (Kbh.)

Kasserer: Johnny L. Jensen (Kbh.)

Bestyrelsesmedlem mestergruppen: Mads Bak Petersen (Vestegnen)

Bestyrelsesmedlem: Flemming Jørgensen (Frederiksberg)

Konstituerede suppleanter:

1. Jan Jørgensen, brandmester (Tårnby)
2. Brian W. Scheil (Vestegnen)
3. Martin Jakobsen (Frederiksberg)
4. August J. Madsen (Kbh.)
5. Knud Petersen (Thule)
6. Sven Præst (Seniorklubben)

Valgbare i lige år:

Formanden

Bestyrelsesmedlem mestergruppen

Valgbare i ulige år:

Næstformand & redaktør

Kasserer

Bestyrelsesmedlem

Valgbare hvert år:

Alle supleanter

Brandfolkenes klub København BKK

Konstitueret formand:
Johnny Jensen 265

Telefon:
29 26 86 04

E-mail:
lindholt@jensen.tdcadsl.dk

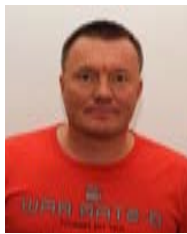

Den faste klub Tårnby

Formand:
Brandmester
Jan Jørgensen 04

Telefon:
53 65 40 90

E-mail:
jjo.tb.tf@taarnby.dk

Brandfolkenes klub Frederiksberg BKF

Formand:
Flemming Jørgensen 5113

Telefon:
40 89 81 92

E-mail:
oldmarken@ofir.dk

Brandfolkenes klub Vestegnen

Formand:
Brian Scheil 62

Telefon:
22 37 57 83

E-mail:
bscheil@yahoo.dk

Brandmesterrepræsentant

Tillidsmand for mestrene i
Vestegnens brandvæsen:

Mads Bak Petersen 48

Telefon:
30 89 34 54

E-mail:
mbp@vestbrand.dk

Thule air base

Formand:
Knud Pedersen

Mobil Dk:
+45 40 92 03 83
E-mail:
Knudp@greenet.gl
www.bktab.org

Af:
Mads Bak Petersen
Vestegnens Brandvæsen

Farvelfærd

- Som så mange andre af mine kolleger, kom jeg i lære (som automekaniker) da jeg var 16. Som 20 årig startede jeg så med brand og redning og det har jeg arbejdet med siden. 90 % af arbejdet er i udrykningsstyrken og vi skal kunne 'alt', lige fra redning på isflager, røgdykning efter personer, stå på stiger med rør, slukke brande og kravle rundt med tilskadekomne på nakken osv.

- Ifølge vores overenskomst er vores pensionsalder 67 år, men så længe er der ingen der holder. I øjeblikket har vi en enkelt på 65 år, men han er brandmester og derfor ikke helt så hårdt belastet som brandfolkene. Det normale er, at kollegerne går på efterløn når de er 60-61 år. Det er tidspunktet hvor fysikken og psyken er ved at være slidt

og opbrugt ofte efter 40 år i tjenesten.

- I Vestegnens Brandvæsen er der ingen skånejobs, vi har kun udrykning, så et af vore store ønsker er en seniorpolitik, så vi kan placeres andre steder, når vi når en vis alder, for folk er jo glade for jobbet og vil jo gerne arbejde, men vi kan ikke holde til at blive ved, desuden har vi jo også ydet, 'betalt' og tjent samfundet. Vi ved selvfølgelig godt det er svært, for kommunerne er jo også pressede, så det kniber med både økonomi og pladser til folk med vores speciale, men lad nu de unge komme til, 60-62 årige kan jo ikke blive ved med at klatre på stiger med sårede på nakken.

- Vi må derfor støtte de partier der taler om fair løsninger, så Løkkes forslag ikke kommer igennem. Vi må præge det valg der snart kommer, og bakke op om fagforeningen så situationen kan vendes og vi kan få fortalt, at vi er mange der vil komme til at lide under afskaffelse af efterlønnen, og at den førte politik skaber et endnu større skel mellem de der sidder på flæsket og de der trækker læsset. For mit vedkommende yder jeg gerne lidt ekstra hver dag, hvis det kan forhindre fjernelse af efterlønnen og andre velfærdsgoder.

FRA DRENGEDRØM TIL MARERIDT

NÅR LIVET ÆNDRER SIG

Af:
Hans K. H. Andersen

Da jeg som ganske ung mand var færdig med min uddannelse som automekaniker, skulle min drengedrøm som brandmand forfølges.

Jeg søgte ind i forskellige brandvæsner, og efter et par "forgæves" år med optagelsesprøver, lykkedes det mig endelig som 25 årig, at blive ansat i Gentofte Brandvæsen. Det var i 1985, og jeg var klar. Min baggrund var iorden: Jeg havde min uddannelse som mekaniker, og var som dedikeret cykelrytter i super god form. Min far var brandmand i Københavns Brandvæsen, så jeg var nærmest flasket op med brandvæsen.

Da stod jeg så der, med alle mine forventninger om, at "gøre en forskel" og komme ud og redde menneskeliv. At gøre en karriere som

ambulancemand og senere også som brandmand.

Jeg må sige, at alle mine forventninger til fulde blev opfyldt.

Jeg har som de fleste redningsmænd i hovedstadsområdet "set det meste", fastklemte i trafikuheld, druknede mennesker, indebrændte, mand under tog, og så videre. Alt sammen håndterede jeg godt, ikke mindst på grund af mine helt fantastiske kolleger.

Jeg tog ikke "arbejdet med hjem".

Dog var der en episode som berørte mig specielt. Det var på en vagt hvor jeg blev udsat for hele to vuggedøde. De kom på et tidspunkt, hvor jeg selv lige var blevet far, så det var vel ikke så underligt, at den vagt stak lidt dybere, men som den mentalt robuste person jeg var, "kom jeg mig" let over det.

Livet som ambulance- og brandmand var den helt rigtige "hylde" for mig. Jeg havde altid et godt humør, og var kendt på brandstationen som "humoristen", og som en god kollega man altid kunne regne med.

Som ung gik jeg ofte og drømte om at blive brandmand.

Øvelsen hvor det "gik galt"

På en vagt i november 2005 skulle vi, som så mange gange før, på øvelse. Denne gang skulle vi øve i skibsbrand, og vi tog af sted til et øvelsesområde, hvor der var en skibsatrap vi skulle øve i. Vi ankom til øvelsespladsen og forberedte øvelsen, ved først at gå skibet igennem "koldt". Det vil sige, at vi fik vist skibets forskellige rum i fuld belysning, og fik beskrevet øvelsen som den skulle foregå. En procedyre der skulle følges når der var tale om øvelse, hvor sikkerheden selvfølgelig skulle være i orden, så intet kunne gå galt, som man jo desværre ind imellem ser.

Øvelsen gik i gang, og min makker og jeg gjorde klar, og trængte ind i det, efter den "kolde" gennemgang, mørklagte skib. Da en staldør blev smækket bag mig, fik jeg en følelse af, at gå direkte ind i et sort hul. Derefter startede en masse tanker om tidligere hændelser ved arbejdet i brandvæsenet.

Tanken om massakrerede lig fra togudspring, plantede sig i min bevidsthed samtidig med, at jeg fik hjertebanken, svedudbrud og følte mig svimmel.

Min makker fornemmede, at der var noget galt med mig, og fik mig ud af skibsatrappen.

Øvelsen var forbi for mit vedkommende og resten af vagten var svær at komme igennem.

Da jeg efter vagten, som sædvanligt cyklede hjem, føltes det som om jeg havde bly i benene. Tankerne gik hele turen på alle de ture, jeg gennem min tid havde oplevet i brandvæsenet. Ting som tidligere ikke havde berørt mig, ud over på det professionelle plan. Chokket som føreren af et tog udsættes for, når en person springer ud. Sorgen for pårørende, når de får at vide eller ser, at en elsket er død og så videre.

Alle disse følelser af afmagt og sorg, blev ligesom suget ind i min sjæl. Alt den ulykke virkede ligesom en film, jeg bare var en uvirkelig del af.

Mit liv skulle vise sig, at være forandret for altid.

Derhjemme talte jeg med min kone om, hvad der var sket og om, hvordan jeg havde det. Og da hun jo kendte mig som en robust mand, mente hun, at min tilstand måtte skyldtes min meget hårde træning på cyklen, og foreslog at jeg skulle slappe lidt af med træningen i en periode.

Efter mine tre fridage kom tiden til igen at skulle på vagt. Jeg var meget usikker på at skulle afsted. Følte jo ikke at jeg havde styr på mig selv. Og på vagten viste det sig også, under en øvelse, at jeg fik det ubehageligt ved at få røgdykkermasken på og kunne høre mit eget åndedræt.

På en anden vagt oplevede jeg, også under øvelse, at jeg med fuld åndedrætsbeskyttelse, skulle sænkes ned i en brønd. Der viste det sig at brønden var så lille, at jeg kom til at sidde i klemme. Panikken ramte mig som et slag i ansigtet. Havde jeg virkelig udviklet maskeskræk og klaustrofobi? En uudholdelig tanke, der for blot få uger forinden var fuldstændig utænkelig.

Sygemelding og afsked

En af mine kolleger, som var uddannet som kollegastøtteperson (rekonstruktion og integration af traumatisk stress, RITS, red.) havde bemærket, at jeg ofte var sygemeldt fra arbejdet og, at jeg var noget anderledes end den Hans jeg plejede at være. Han tog fat i mig og fandt hurtigt ud af, at jeg havde brug for mere hjælp end den han kunne tilbyde mig. Det resulterede i ugentlige besøg hos psykolog i det følgende års tid, udover alle de samtaler jeg havde med min kollega. Hvis jeg ikke havde haft ham tør jeg slet ikke tænke på, hvor jeg havde været i dag. Det nætværk han var en del af, har været guld værd for mig, og jeg skylder ham stor tak.

Efter en længere periode blev jeg igen kaldt til chefen til sygesamtale, og blev fritaget for døgn tjeneste. Det vil sige, at mine dage som brandmand syntes talte. Et identitetstab af de store at blive udsat for, oven i alt det andet.

Da Gentofte Brandvæsen var begyndt at servicere hjemmeplejens biler, var der hårdt brug for ekstra hænder på autoværkstedet, så der kunne jeg med min baggrund som mekaniker bruges. Man håbede på at det ville ende med en fast ekstra stilling på værkstedet, så jeg kunne bevare min tilknytning til brandvæsenet, og derved også bevare min værdighed. Men desværre var kommunens økonomi vigtigere, og jeg blev derfor i stedet tilbudt en plads på kommunens affaldsplads. Det følte jeg som at få en kold klud i ansigtet, og den sidste rest af værdighed blev vredet ud af mig.

Efter 23 års tro tjeneste blev jeg i oktober 2006 indstillet til afsked, med den tjenestemandspension jeg havde optjent.

BO gik ind i sagen

BO (Brandfolkenes Organisation, red.) tog min sag op som en arbejdsskadesag, og efter en lang, og for mig særdeles opslidende årrække, med div. arbejdsprøvnninger og andet, endte sagen således: November 2008, anerkendelse af PTSD (posttraumatisk stress syndrom, red.). Juni 2009, godtgørelse for varig mén. Marst 2010, forhøjelse af tjenestemandspension. Maj 2010, erstatning for erhvervsevnetab.

Der var det altafgørende for mig, at have min fagforening BO i ryggen. I BO sidder der jo folk, der selv er eller har været ambulance- og brandmænd og derfor ved, hvad "det handler om".

Hvordan lever man med PTSD

Jeg har det dårligt med at se ambulancer, får hjertebanken, flashbacks, kører aldrig med tog, frygter personer under toget, får angstanfald, har det dårligt med at komme på sygehuset, går aldrig op på høje punkter, sover dårligt, mareridt om tidligere traumatiske hændelser, har humørsvingninger og bliver let irriteret overfor familie og omgivelser, min hukommelse er blevet dårligere, føler mig aldrig udhvilet, kan ikke opholde mig i lukkede rum eller køre i elevator, kan ikke tåle støj og larm, kan kun en ting af gangen og kan ikke koncentrere mig i længere tid af gangen.

Hvordan jeg overhovedet eksisterer i dag kan jeg, udover kollegastøtten og hvad deraf følger, takke min familie for. Det der er sket for mig er i den grad også gået ud over min familie, de har stået for meget fra min side, og må det stadig. Jeg tænker ofte over, hvordan jeg overhovedet kan tillade mig at behandle de mennesker, der betyder allermost for mig i livet, og som jeg elsker over alt (og jeg mener alt) på jorden som jeg nogle gange kommer til med den "korte lunte" jeg får, når jeg har det hårdt. Men de står ved min side hele vejen, og jeg skylder dem bogstaveligt talt mit liv.

Efter et par forskellige jobs der endte med, at jeg måtte give op fordi jeg ikke kunne klare presset, har min familie også der været der for mig. Nu kører jeg som vognmand med eget firma. Familien hjælper med alt papirarbejdet, så jeg kan koncentrere mig om kørslen. Og bliver det i perioder for meget for mig, kan et par afløser tage over. Med den konstruktion og med den familie jeg har, håber jeg, at livet igen bliver værd at leve. Trods PTSD.

Forebyg psykiske traumer

Til at slutte af med vil jeg sige, at kollegastøtten (RITS, red.) har betydet meget for mig, og min opfordring til alle i redningsberedskaberne er, at få uddannet medarbejdere/kolleger til denne funktion, og til at bruge dem.

Løbende psykologiske debriefinger kan efter min mening være med til, at forhindre glasset i, at "flyde over" med de menneskelige konsekvenser det får.

Psykisk overbelastning rammer pludseligt og kan ramme alle. "Stærke" som "svage".

Som ivrig cykelrytter deltog jeg i mange løb. Her med idrætsforeningens cykelafdeling til VM for brandmænd på Mallorca.

DØDE BRANDMÆND

Af: Næstformand
Tommy Kjær

Som brand og redningsfolk ved vi af erfaring, at når vi rykker ud til en ildløs er det fordi noget er gået galt på den ene eller anden måde. Men uanset om branden er opstået som følge af håndværkersjusk, en beboers tankeløse dumhed eller på grund af en "løs" pyroman, ved vi som brandmænd, at det er forbundet med stor fare, at trænge ind i den brændende bygning.

Derfor er vi også altid opmærksomme på alle de særlige farer, der lurar. Farer der truer vores egen sikkerhed, men også farer der kan sprede branden og dermed forværre hele situationen. Ikke kun for brandmanden selv, men også for eventuelle personer inde i bygningen.

Det er alle brandmænds vigtigste opgave, at redde mennesker ud af en brændende bygning, og når vi bliver klar over at der er eller måske er mennesker inde i bygningen giver vi alt hvad vi har i os af kræfter og ressourcer for at få personerne ud i live. Også selv om det en gang imellem betyder at egen sikkerhed svækkes. Det er en fantastisk følelse, at redde et andet menneskes liv og hele grunden til vores virke. Men lige så slemt er det at skulle leve med det når det en gang imellem ikke lykkedes at få folk ud i tide.

Som beskrevet i sidste nummer af Brandmanden er netop dét en virkelighed for mange brandmænd i udlandet hvor brugen af skum som isolering er mere udbredt end herhjemme - endnu.

Når det så viser sig at brandmænd også omkommer i brændende bygninger, netop fordi der er brugt den ekstremt brandfarlige isolering, samtidig med at Erhvervs- og Byggestyrelsen (EBST) påtænker, at åbne op for yderligere brug af dette farlige stof her i Danmark skal der gøres noget.

Brandfolkenes Organisation fortsætter kampen mod skumisoleringen og dermed for brandfolks sikkerhed, både nationalt og internationalt. Erhvervs- og Byggestyrelsens indstilling skulle være trådt i kraft her ved årsskiftet men heldigvis er beslutningen udskudt og også her vil Brandfolkenes Organisation deltage og prøve at påvirke. Faktisk går vi, som udgangspunkt ind for et totalt forbud mod brugen af brandbart isolering i eller på bygninger.

Brandmænds liv er efter Brandfolkenes Organisations opfattelse mere værd end kommercielle interesser. Særligt set i lyset af, at der findes isoleringsmaterialer der direkte kan forhindre brandspredning.

Der må ikke lægges flere kister med døde brandfolk i jorden på grund af skum.

FREMTID OG SAMARBEJDE

Af: BO formand
Jesper Bronée

Vi er nu kommet igennem 2010, et år hvor der skete store ændringer for Brandfolkenes Organisation og organisationens medlemmer.

For organisations vedkommende var det specielt optagelsen i 3F samt grænsesagen, som blev to at de store overskrifter, og det er også to at de punkter, som de fleste både 3F- og FOA-medlemmer har spurgt ind til, når vi har været rundt på stationerne og agitere for, at det rigtige sted at være er i 3F. Det svar, som vi har kunnet give er, at vedr. grænsesagen, så har der været afholdt en række møder, hvor mæglingens manden, som var udpeget af 3F og FOA til at forsøge at løse problematikken vedr. forhandlingsrettens vej ad kompromisets vej, ikke havde held med dette. Forslaget til en løsning var, at forhandlingsretten burde ligge der, hvor medlemmerne er, og da dette var en ligelig fordeling, burde forhandlingsretten også deles imellem 3F og FOA. Historisk set kan det undre i BO, at denne skulle deles, for igennem 112 år har BO alene forhandlet lokalaftaler og lokallønsaftaler og underskrevet disse med de relevante arbejdsgivere, og dette alene burde bekræfte BOs påstand om, at forhandlingsretten altid har tilhørt BO. Desværre ville FOA ikke acceptere denne diplomatiske løsning, som jeg mener, ville gavne alle, men FOA modsatte sig forslaget, som var fremsat af manden, som FOA selv havde foreslået til at komme med en løsning, og dermed blev delingen mellem de ansatte ved Københavns Brandvæsen bibeholdt.

Grænsesagen kører videre! Det vil sige, at sagen nu er på vej i Los grænsenævn, og vi må afvente hvad der kommer ud af dette. Mange medlemmer føler, at tingene står stille, og det kan også godt opfattes på denne måde, men det har hele tiden været en overvejelse, om vi ville vente på, at sagen blev kørt igennem dette tunge maskineri.

Fra BOs ledelse har vi hele tiden meldt ud, at vi forventede en procestid på ca. 12 til 24 måneder, og på nuværende tidspunkt har denne været i gang i små 7 måneder.

Omkring forhandlingsretten er det fortsat således, at det alene er FOA der har denne, og det betyder, at det alene er FOA som forhandler overenskomst for os næste gang, altså i dette forår. Det betyder også, at det alene er FOA, som er ansvarlige for det resultat, som kommer ud af disse forhandlinger, og det håber jeg, at BOs medlemmer husker FOAs medlemmer på, såfremt disse beklager sig over de ansættelsesforhold, som vi har efter 1. april 2011. BO har hele tiden forsøgt at komme i dialog med de FOA-klubber der er på vores arbejdspladser for at komme med input ved de kommende overenskomstforhandlinger, men vi er blevet mødt med kommentarer om, at vi var velkomne til at komme med forslag, men at FOAs klubber alene ville bestemme, om de indkomne forslag kunne komme i betragtning! Her ser man altså igen denne underlige form for styring, hvor man gerne vil bestemme diktatorisk, hvad der er godt og ikke godt.

Det er desværre ikke en proces, som på nogen måde fremmer samarbejdet på arbejdspladsen, og det er på ingen måde noget, som styrker medarbejdernes position overfor lederne. Her er det alene sammenhold som gør stærk, og ikke som nu, hvor vi er delt i mestre, FOA- og 3F-medlemmer. Det er hamrende dårlig situation, og vi kan da også mellem linjerne i overenskomstkravene læse, at her kigger de enkelte grupper ofte isoleret set på egne krav, for på den måde at favorisere sig selv og ikke helheden. Det synes jeg er meget kedeligt, men absolut ikke overraskende.

Når dette så er skrevet, så har vi i BO igennem 2010 oplevet nogle få justeringer i vores egen hverdag. Siden vi den 1. maj 2010 blev optaget som medlemmer i 3F, så har vi været en del af den overordnede struktur i Chaufførernes Fagforening, og det betyder bl.a., at vi er blevet en del af den brancheopdeling i 3F, hvor vi i dag hedder Branche 11. Dette nye navn vil i løbet af 2011 komme til at være BOs nye navn, dog stadig sammenkædet med Brandfolkenes Organisation. Optagelsen i 3F betyder også, at vi i forhold til faglige sager er kommet i et forbund, hvor man er meget villige til at føre faglige sager, og man har et tungt, juridisk bagland, som tør tage kampen op for medlemmerne. Dette var en af de ting, som vi savnede i FOA, og vi har også konstateret, at i både 3F og CF, ved man hvad vi er for en faggruppe, idet man kender vores arbejdsområder fra den store gruppe Falck-redder, som er en del af 3F. Der er i løbet af 2010 kørt flere sager igennem det juridiske system, det bestyrker blot min mening om, at 3F er det rigtige sted for vores medlemmer, for her sætter man medlemmet i centrum, når der skal hjælpes uanset prisen.

Året 2010 blev også året, hvor vi i branchebestyrelsen i BO valgte at fokusere på at blive førende i spørgsmål, som vedrører vores dagligdag som ambulance- og brandfolk. Vi både vil og tør tage del i den debat, som rører sig i medierne, og derfor har vi brugt en del tid i 2010 på at skabe de rammer, som vi håber, en del af vores medlemmer vil være med til at udbygge.

Vi har i 2010 været til en del møder i EFFUA, hvor det er den europæiske brandmand, som skal sættes i fokus, og det betyder også, at den danske ambulance- og brandmand skal i fokus, idet vi i EFFUA mener, at der mangler en fælles fagforening for redningsfolk i EU, som tør komme med udtalelser, kontakte politikere direkte samt forsøge at påvirke udviklingen i en retning, som gør os bedre og mere fokuserede på vores arbejdsmiljø. Dette kræver en masse hårdt arbejde, men BO vil i fællesskab med kollegaer fra Island, Finland, Sverige og Norge arbejde for, at ambulance- og brandfolk i hele EU nyder samme beskyttelse og anerkendelse, uanset hvor de er ansat. Dette er et unikt forsøg på at skabe viden på tværs af landegrænserne med fokus på seriøsitet, og jeg tror, at vi i løbet af 2011 vil se denne organisation blive en større faktor i det europæiske forum.

Når disse linjer er skrevet, så er det for at fortælle vores medlemmer, at BO/Branche 11 fortsat eksisterer, men også at vi gerne vil have, at vores medlemmer tager ejerskab af organisationen. Jeg glæder mig fortsat over, at BO har engagerede medlemmer, som bakker op om BO, for jeg er sikker på, at når vi får resultatet af den kommende overenskomstforhandling forelagt, så vil man kunne se, at alt hvad BO har advaret om igennem små 2 ved denne adskillelse af medlemmerne også er blevet virkelighed.

Dette drejer sig om vores beredskabstid mellem kl. 18 og 08, jeg tror ikke vi slipper udenom, at den skal være fleksibel, og dermed skal vi f.eks. løse løfteopgaver og køre til tyverialarmer uden at få yderligere betaling for det, og jeg frygter også, at vi vil se, at antallet af døgnvagter vil stige. Det er to ting, som jeg gerne vil have forklaret af medlemmerne af FOA, såfremt det ender så galt, hvorfor vi skal arbejde mere og ofre vores klart definerede beredskabstid til kommunerne.

Med dette vil jeg takke medlemmerne og samarbejdspartnerne omkring BO for den store støtte igennem hele 2010, og vi er altid villige til at informere, for vi mener, at kun igennem information bliver vi bedre vidende om tingenes tilstand.

SET AF KENNETH MEYER

En bil ramte nytårs nat en lysmast på Bellahøjvej i København. 2 personer måtte klippes fri af pionererne og blev derefter kørt på hospitalet, hvor man konstaterede at der ikke var alvorlige kvæstelser.

Den 30. januar kl.05.45 måtte Vestegnens Brandvæsen rykke ud til Tværvej i Glostrup, hvor en bil var brudt i brand. Ved ankomsten viste det sig hurtigt, at der sad en mand i bilen og sov. Han skulle bare lige varme sig lidt og havde derfor startet bilens motor. Uheldigvis faldt han i sin brandert i søvn og bilen blev overophedet og brød i brand. Heldigt for manden var brandfolkene hurtigt fremme og fik reddet ham ud med mindre brandskader.

Man kan godt nogle gange bruge hjælp fra en drejstige.

Skal vi virkelig helt derop?

Brandfolkenes Stiftelsesforening indkalder til

Generalforsamling

Torsdag den 13. april 2011 kl. 12.30
Valby Medborgerhus, Valgårdsvej 2, 2500 Valby

Stiftelsesforeningen vil gerne være vært med smørrebrød og en øl inden generalforsamlingen (kl. 11.30), så derfor bedes du ringe til formand eller kasserer senest d. 29. marts 2010 for tilmelding

Dagsorden.

1. Beretning
2. Regnskab
3. Forslag
4. Valg
5. Protokol

Medlemmer af bestyrelsen:

Formand

Kasserer

Repræsentanter

Flemming Seidler *

Lars Mortensen

Poul Jørgensen

Kent Jakobsen *

Ib Kristensen

Bilagskontrollanter

Arne Winther Madsen *

Leif Nielsen

Bilagskontrollantsuppleant

Leif Larsen

Bestyrelsessuppleant

Henrik Therkildsen

De med * bestyrelsesmedlemmer er på valg.

Forslag der ønskes behandlet på generalforsamlingen skal være formanden ihænde senest 3 dage før generalforsamlingen.

Husk at melde adresseændring til kassereren.

Brandfolkenes Stiftelsesforening

Formand : Flemming Seidler, Kornvej 15, 4000 Roskilde, Tlf. 46 36 60 42

Kasserer : Lars Mortensen, Sangsvanevej 26, 2970 Hørsholm, Tlf. 45 86 99 58

E-mail: Brandstift@mortensen.mail.dk

TAKSIGELSER

Tak til Stiftelsesforeningen og Brandfolkenes Seniorklub for opmærksomheden ved min 70 års fødselsdag.

Knud Danielsen (670)

TSK tilbyder
3% på opsparingskonto
4% på driftsfondskonto (spærret konto)
10% på forbrugslån
Udflugter for dig og din familie
Juletræsfester
Forsikringer i samarbejde med Tryg
Billån i samarbejde med Arbejdernes
Landsbank
Derudover har vi kontakt til forskellige
foreninger (Sport, lystfiskeri m.m.)

Det månedlige kontingent er 60,- kr.
Heraf 10,- kr. til driftsfond

Vil du vide mere:
Besøg os på Svanevej 22, 2. sal eller ring
og få tilsendt indmeldelsesfolder.

Telefon: 3871 6900
Åbningstider: Hverdage 10-12 & 13-15.
Undtaget torsdag hvor der er lukket.
Se også vores hjemmeside: www.tsk.dk

INDLÆG TIL BRANDMANDEN MAILES TIL :

tbk507@mail.dk

**Log ind på BO's hjemmeside:
www.brandfolk.dk Tilmeld dig nyhedsbrev og
modtag e-mail når det kommer nyt information**

Problemer med Alkohol? -Her kan du få hjælp

Har du problemer med alkohol kan du ringe til
Anonyme Alkoholikere
(AA) på tlf. 70 10 12 24.
Hendvendelse kan ske anonymt. Alle er velkomne

Anonyme Alkoholikere har også en hjemmeside på
Internettet:
www.anonyme-alkoholikere.dk
Husk det er ikke en skam at være alkoholiker, det er
en skam ikke at
gøre noget ved det!

DEADLINE FOR INDLÆG

UDKOMMER I UGE

01. april	15
01. juni	24
01. august	33
01. oktober	41
01. december	51
01. februar	07

PTSD HOS BRAND OG AMBULANCEFOLK

PTSD

- når brand- og ambulancefolk bliver psykisk skadet af deres arbejde

Af ledende psykolog Henrik Lyng
Beredskabsstyrelsen

Siden PTSD blev anerkendt som arbejdsskade i 2005, er flere stødt på begrebet. Tidligere virkede det ikke som noget, der hørte til på danske arbejdspladser. Og lidelsen har også haft mange forskellige navne som f.eks. KZ-syndrom, granatchok og soldaterhjerter – alt sammen noget, der ledte tankerne hen på en krig for meget længe siden.

Men i de senere år er det blevet tydeligt, at PTSD er uhyggeligt tæt på os. Det optræder hver dag i vores ellers så trygge samfund og på vores velordnede arbejdspladser. Det sker for mennesker helt tæt på os – og det kan ske for dig og mig.

Det er vigtigt at huske på, at PTSD er en velbeskrevet diagnose, der optræder i de to mest anvendte diagnosesystemer i verden, nemlig det internationale (ICD-10) og det amerikanske (DSM-IV). Det betyder, at man skal opfylde nogle ganske bestemte kriterier, for at man kan få diagnosen PTSD. Men det er lige så vigtigt at huske, at der er mange mennesker, som oplever store problemer i dagligdagen, selv om de ikke opfylder alle diagnosens kriterier. Desuden optræder der ofte andre psykiske problemer sammen med PTSD. Det kan f.eks. være depression og angst.

Hvordan har man det, når man har PTSD?

Mennesker med PTSD er ofte meget plaget af deres sygdom. Den er udløst af en eller flere voldsomme hændelser, og personen har følt sig ekstremt skræmt eller i livsfare. I modsætning til andre oplevelser bliver den voldsomme og skræmmende oplevelse hængende i bevidstheden og er svær at slippe af med. Det giver sig udslag i hyppigt tilbagevendende genoplevelser – både i vågen tilstand som flashbacks og påtrængende billeder, lyde og lugte, og som mareridt, hvor personen ofte vågner og er angst.

Et andet symptomområde handler om forskellige former for undgåelse. Dels forsøger den ramte ofte at undgå steder, personer og aktiviteter, der på en eller anden måde kan forbindes til den traumatiske oplevelse. Og dels kan undgåelsen ses i form af en følelsesmæssig mathed, der kan få personen til at virke fraværende og uinteresseret. Desuden kan personen have vanskeligt ved at huske større eller mindre detaljer fra den voldsomme oplevelse.

Endelig er der et symptomområde, der vedrører den ramtes psykiske og kropslige alarmberedskab. Det giver sig udslag i en konstant forøget årvågenhed, som gør, at personen kan reagere meget kraftigt på pludselige lyde og bevægelser. En sådan adfærd er meget hensigtsmæssig, så længe man befinder sig i en farlig og uforudsigelig situation, men når faren er drevet over, bør alarmberedskabet falde til ro igen. Hos PTSD-ramte forbliver alarmberedskabet aktivt i større eller mindre grad – som om personen hele tiden er parat til kamp eller flugt.

Samlet set er PTSD en lidelse med et meget stort ubehag. Den ramte sover som regel meget dårligt og har svært ved at håndtere daglige gøremål. Det påvirker hurtigt parforholdet, familien og enden til at varetage et arbejde på normal vis.

En psykologisk forklaring

Den voldsomme oplevelse er kommet helt uventet, og den har medført en lang række ubehagelige reaktioner. Disse er helt styret af det autonome nervesystem, som personen ikke selv har kontrol over. Det betyder, at næste gang der opstår en situation, der minder om den voldsomme oplevelse, reagerer det autonome nervesystem på en måde, der ligner reaktionen ved den voldsomme hændelse. PTSD kan altså forstås som en slags overindlæring i vores hukommelsessystemer. Denne overindlæring kan hos nogle optage en så stor del af bevidstheden, at det bliver vanskeligt at koncentrere sig om andet tankeindhold og fastholde sin koncentration om helt almindelige daglige aktiviteter. PTSD kan altså beskrives som en slags gøgeunge i hukommelsen, der skubber alt andet ud af reden (Sørensen, 2010).

PTSD er en alvorlig udfordring for menneskets grundlæggende antagelser om sig selv, andre mennesker og verden generelt. Det gælder f.eks. på følgende områder (Arendt & Jind, 2005):

- En tro på, at verden er god (hvilket omfatter både andre mennesker og begivenheder)
- En tro på, at verden er meningsfuld (kontrollerbar, forudsigelig og retfærdig)
- En tro på, at selvet har en værdi (at man har en værdi som menneske)

Disse grundlæggende antagelser er afgørende for, hvordan vi håndterer vores dagligdag. Så længe de er intakte, føler vi os trygge og tør lære af fortiden, være i nutiden og tro på fremtiden. Men mister vi troen på os selv, andre mennesker og verden som god og meningsfuld, begynder vores fundament at vakle. Og det er netop det, der sker for PTSD-ramte. De er blevet rystet så voldsomt, at deres grundlæggende antagelser er blevet modbevist, og de kan ikke længere føle sig sikre nogen steder.

Hvem udvikler PTSD – og hvor mange sker det for?

I princippet kan alle mennesker udvikle PTSD, hvis de udsættes for tilstrækkelig stor belastning. Der er visse grupper af mennesker, der synes at være særlig udsatte, og mange af disse har man undersøgt gennem forskellige forskningsprojekter. Her kommer et par eksempler.

En af de nyere undersøgelser omhandler danske soldater, der var udsendt til Afghanistan i perioden fra februar til august 2009 (Forsvarsakademiet,

2010). Undersøgelsen viser, at ca. 5 % af de hjemvendte har betydelige psykiske efterreaktioner i form af PTSD-symptomer 7-8 måneder efter deres hjemkomst. Internationale studier på området rapporterer, at mellem 2 og 24 % udvikler PTSD efter militær udsendelse. Umiddelbart ser de danske tal altså ud til at ligge i den lave ende. På den anden side skal man tænke på, at 5 % af de danske soldater faktisk svarer til 60 personer om året, med den udsendelsesfrekvens, man benytter i disse år. Den gennemsnitlige forekomst af PTSD i den danske befolkning ligger konstant omkring 1-2 %.

I en undersøgelse af engelske soldater var forekomsten af PTSD efter udsendelse til Irak på 2,5 %. Ved nærmere undersøgelse viste det sig, at de primære forklaringer på PTSD-udviklingen skulle findes i de voldsomme oplevelser, soldaterne havde haft under udsendelsen. Soldaternes personligheds-mæssige forhold syntes at spille en mindre rolle (Nielsen, 2009).

Efter den store fyrværkerikatastrofe i Seest ved Kolding i 2004 gennemførte Århus Universitet en undersøgelse af indsatspersonellet 5 måneder efter katastrofen (Elklit & Molin, 2007). Her opfyldte 1,6 % kriterierne for PTSD, mens hele 6,8 % opfyldte kriterierne for såkaldt subklinisk PTSD, hvilket betyder, at man mangler et enkelt symptom for at opfylde alle diagnostiske kriterier. Undersøgelsen viste meget overraskende, at en række psykosociale og personligheds-mæssige faktorer havde den største indflydelse på udviklingen af PTSD og beslægtede symptomer. Forholdene under selve indsatsen spillede en langt mindre rolle.

Arkivfoto af Kenneth Meyer:
Et voldsomt færdselsuheld med fem omkomne mennesker er selv for en "hærdet" redningsmand noget ud over det almindelige.

Kan man forebygge PTSD?

Det er ikke ualmindeligt, at forskellige undersøgelser kommer med meget forskellige resultater. Og det tvinger os hele tiden til at overveje, hvordan vi kan forbedre forholdene for særligt udsatte grupper. Men det er desværre umuligt at forebygge PTSD. Det er endnu ikke lykkedes at udvikle et værktøj, som kan bruges til at undersøge det enkelte menneskes risiko for at få PTSD. De danske soldater blev undersøgt både før og efter deres udsendelse. Men på trods af det, kunne man ikke efterfølgende konkludere, at de der havde flest PTSD-symptomer før deres udsendelse var de samme, som havde flest symptomer efter hjemkomsten.

På baggrund af den omtalte undersøgelse af engelske soldater fandt man nogle beskyttende faktorer, som syntes at være til stede hos de af soldaterne, der trods belastende oplevelser ikke udviklede PTSD. Det drejede sig om 1) godt kammeratskab i gruppen, 2) følelsen af at deres leder bekymrede sig om deres ve og vel, og 3) følelsen af at være godt informeret om, hvad der var sket og skulle ske. Her peges altså på nogle sociale og ledelsesmæssige forhold, der måske kunne have en forebyggende effekt.

Behandling af PTSD

Selv om PTSD kan være meget kompleks og vanskelig at håndtere for de ramte, har man gode erfaringer med at behandle lidelsen. Nogle bliver helt fri for symptomer, mens andre i stedet lærer at leve med deres tilbageværende symptomer. Andre igen får kronisk PTSD og kan få langvarige problemer og kun begrænset bedring.

Der findes en lang række forskellige behandlingsformer, og de er ikke alle sammen lige godt undersøgt. Man har derfor ikke et fuldkomment overblik over de enkelte metoders effekt.

Gennem de senere år har man dog sammenlignet de mest udbredte metoder og er nået frem til, at kognitiv terapi med fokus på den traumatiske oplevelse synes at have den bedst dokumenterede effekt (Arendt & Jind, 2005). Men også andre terapiformer som f.eks. psykodynamisk terapi, narrativ terapi og forskellige kropsfokuserede tilgange har vist god effekt.

I nogle tilfælde kan det være en fordel at supplere den psykologiske behandling med medicin. Der er typisk tale om den samme medicin, som man giver til mennesker med depression. Der findes dog undersøgelser, der viser, at den største effekt kommer fra den psykologiske behandling (Nielsen, 2010).

Endelig er det vigtigt at nævne, at den absolut vigtigste hjælp og støtte kommer fra den PTSD-ramtes familie, venner og kollegaer. Denne hjælp kan gives hurtigt, nemt og gratis – og den kan i princippet blive ved i alle årene fremover.

Husk!

En person med PTSD har ikke selv valgt sin tilstand, og han eller hun kan ikke bare tage sig sammen. Personen er helt afhængig af, at vi andre rummer den ramte – også selv om vi ikke rigtig forstår, hvad der foregår.

Det er nemlig meget vigtigere at kunne rumme end at kunne forstå.

Litteratur

Arendt, Mikkel & Jind, Lise: "Kognitiv terapi ved posttraumatisk belastningsreaktion", I: "Kognitiv terapi", Hans Reitzels Forlag 2005

Elklit, Ask & Molin, Keld: "De psykosociale følger af fyrværkerikatastrofen i Seest. Del 2 – Indsatspersonellet 5 måneder efter." Psykologisk Skriftserie, Aarhus Universitet 2007

Forsvarsakademiet: "Undersøgelse af psykiske efterreaktioner hos soldater udsendt til Afghanistan i perioden februar – august 2009", Forsvarsakademiet 2010

Nielsen, Thomas: "Hvem får psykiske skader af krigsdeltagelse?" Psykolog Nyt 22 2009

Nielsen, Thomas: "PTSD-behandling – piller eller terapi?" Psykolog Nyt 5 2010

Sørensen, Charlotte Juul: Om at huske traumatiske oplevelser, Psykolog Nyt 11 2010

Diagnosticering af PTSD

Det, som kan komplicere forståelsen af det diagnostiske grundlag for PTSD er, at der findes 2 diagnosticeringssystemer, der fremstår forskellige på flere punkter. ICD (den internationale sygdomsklassifikation fra World Health Organization, WHO) er det system, der anvendes i Danmark, DSM (Diagnostics and Statistics Manual of Mental Disorders) er det amerikanske diagnosticeringssystem. Når man ikke umiddelbart kan se bort fra DSM i forståelsen af PTSD er det fordi forskning tager udgangspunkt i DSM systemet, der således får betydning for udformningen af diagnostiske kriterier i ICD. Problemet er hér, at opdatering og revision af ICD ikke finder sted i samme omfang som i DSM og kan derfor virke forældet i forhold til meget ny viden på området.

Næstformand i BO
Tommy Kjær

FAKTABOKS

Diagnostiske kriterier ifølge ICD-10

A. Tidligere udsættelse for exceptionel svær belastning (af katastrofekarakter)

B.

1. tilbagevendende genoplevelse af traumat i "flash-backs", påtrængende erindringer eller mareridt eller

2. stærkt ubehag ved udsættelse for omstændigheder, der minder om traumat

C. Undgåelse af alt der minder om traumat

D.

1. delvis, eventuel fuld amnesi for den traumatiske oplevelse eller

2. vedvarende symptomer på fysisk overfølsomhed eller alarmberedskab med mindst 2 af følgende symptomer:

(a) ind- eller gennemsovningsbesvær

(b) irritabilitet eller vredesudbrud

(c) koncentrationsbesvær

(d) hypervigilant

(e) tilbøjelighed til sammenfare

E. Optræder inden for 6 måneder efter den traumatiske oplevelse.

FAKTABOKS

Diagnostiske kriterier ifølge DSM-IV

A. Personen har været udsat for en traumatisk begivenhed, der var kendetegnet ved de to nedenstående forhold:

1. Personen oplevede, var vidne til eller blev konfronteret med en begivenhed, som indebar død eller trusler om død eller alvorlig kvæstelse eller trusler mod egen eller andres fysiske integritet.

2. Personens reaktion involverede intens frygt, hjælpeløshed eller rædsel

B. Den traumatiske begivenhed bliver til stadighed oplevet på en af følgende måder:

1. gentagne, invaderende og belastende erindringer om det skete.

2. gentagne belastende drømme om begivenheden

3. en pludselig oplevelse af eller ageren som om den traumatiske begivenhed gentog sig i nuet (f.eks. oplevelse af hallucinationer, illusioner, eller dissociative episoder (flash-backs)).

4. Intenst psykisk stress ved oplevelse af begivenheder, der kan symbolisere eller ligne den traumatiske begivenhed.

5. fysiologisk reaktion ved oplevelse af begivenheder, der symboliserer eller ligner aspekter af den traumatiske begivenhed

C. Vedvarende forsøg på at undgå stimuli, der er forbundet med traumat, eller en følelsesmæssig tilbagetrækning ("numbness"), som ikke var til stede før traumat. Dette manifesteres ved mindst 3 af følgende symptomer:

1. forsøg på at undgå tanker eller følelser forbundet med traumat

2. forsøg på at undgå aktiviteter og situationer, der kan give erindringer om traumat

3. manglende evne til at genkalde sig vigtige aspekter af traumat

4. tydelig nedsat interesse for vigtige aktiviteter

5. en oplevelse af følelsesmæssig afsondrethed eller fremmedgørelse overfor andre

6. begrænsning i det følelsesmæssige spektrum, f.eks. manglende evne til at føle kærlighed overfor andre

7. en oplevelse af at fremtidsmulighederne er begrænsede

D. Vedvarende symptomer på øget stress ("arousal"), som ikke var til stede før traumat. Dette skal manifestere sig ved mindst to af følgende symptomer:

1. vanskelighed ved at falde i søvn eller at sove igennem

2. irritabilitet og vredesudbrud

3. koncentrationsvanskeligheder

4. overvagtssomhed

5. overreaktion på forskrækkelse ("startle responses")

6. fysiologisk reaktion ved oplevelse af begivenheder der symboliserer eller ligner aspekter af den traumatiske begivenhed

E. Forstyrrelsen skal have varet mindst 1 måned

F. Forstyrrelsen forårsager en klinisk set betydelig belastning på det sociale, arbejdsmæssige eller andre vigtige funktionsområder

Den 8.-11 2010 holdt Station Christianshavn pensionistfest. Og denne gang var det 4.rode, som stod for arrangementet.

Det har før været almindeligt at man holdt pensionistfester, hvor tidligere ansatte i KBH's Brandvæsen, med tilknytning til de respektive stationer, kom til spisning mm. Det er det ikke mere. Mon ikke der er mange pensionister fra "de andre" stationer, som kunne tænke sig denne tradition genoptaget?

Festen på St. C gik forrygende, og tænk - det kunne godt lade sig gøre at være sammen på trods af forskellige fagforeningsmæssige tilhørsforhold.

Hilsen 144 Heino

EN ARBEJDSSKADESAG OM PTSD

Af: Sagsbehandler
Bo A. Jensen

Arbejdsskadelovgivningen omhandler populært sagt to begreber, som begge går under fællesbetegnelsen arbejdsskader – det ene begreb er skader opstået ved ulykke eller kortvarig påvirkning – det andet begreb er erhvervssygdomme.

Folketinget udsender med jævne mellemrum en erhvervssygdomsfortegnelse – en liste over erhvervssygdomme og de arbejdsmaessige påvirkninger, der kan give en bestemt sygdom.

Arbejdsskadestyrelsen kan anerkende en sygdom som en arbejdsskade, hvis sygdommen opstår efter, at en person har været udsat for de påvirkninger, der er beskrevet i fortegnelsen.

Arbejdsskadestyrelsen kan tillige, i ganske særlige tilfælde, anerkende sygdomme som ikke står på erhvervssygdomsfortegnelsen – men det kræver i hvert enkelt tilfælde, at sygdommen og de arbejdsmaessige påvirkninger som har givet sygdommen, forelægges Retslægerådet til godkendelse.

Posttraumatisk belastningsreaktion (PTSD) stod på erhvervssygdomsfortegnelsen for første gang, på den fortegnelse som trådte i kraft den 01.01.2005 – pt. som den eneste psykiske sygdom som umiddelbart kan anerkendes som arbejdsskade, hvis sygdommen opstår efter, at en person har været udsat for de påvirkninger, der er beskrevet i fortegnelsen.

Som påvirkning er der beskrevet: *”Traumatiske begivenheder eller situationer af kortere eller længere varighed af en exceptionelt truende eller katastrofeagtig natur.”*

Af Arbejdsskadestyrelsens vejledning fremgår det tillige, at diagnosen **PTSD** ikke kan stilles, uden at tilskadekomne opfylder de diagnostiske krav til sygdommen fuldt ud, herunder kravet om udsættelse for exceptionel truende eller katastrofeagtige belastninger inden for 6 måneder før sygdommen debuterer.

Sagsbehandling af arbejdsskader:

Jeg tror, at alle som har fået en arbejdsskade behandlet i Arbejdsskadestyrelsen, vil give mig ret i, at bureaukratiet kan virke overvældende – selv i forholdsvis enkle sager.

Der skal derfor ikke meget fantasi til, at forestille sig den nærmest kaotiske mængde parirer, som sagsbehandlingen af komplicerede sager medfører. Edwarrrs arbejdsskadesag om **PTSD** (beskrevet andet sted i bladet), hører med til kategorien af nærmest kaotiske sager – og har nok været en af de mest komplicerede sager, som jeg har haft med at gøre.

Jeg vil her forsøge at beskrive fagforeningens rolle, som jeg ser den.

Allerførst er det vigtigt at forstå, at fagforeningen ikke kan træffe nogen afgørelser i sagen – og heller ikke kan gøre noget ved den ventetid og uvished som opstår, fra den dag ulykken rammer, og frem til den endelige afgørelse.

Derimod kan fagforeningen følge sagen ”på sidelinjen”, holde øje med at tingene sker i den rigtige rækkefølge, påse at Arbejdsskadestyrelsen får de relevante oplysninger, forklare sagens aktuelle status og redegøre for, hvordan de forskellige regler ”spiller sammen” – alt efter, hvor langt i forløbet sagen er, og alt efter afgørelsens udfald.

Derudover kan fagforeningen være med til at vurdere, om afgørelser fra Arbejdsskadestyrelsen er rimelige – og vejlede om, hvorvidt og hvordan en afgørelse eventuelt skal ankes.

Edwarrrs arbejdsskadesag startede i november 2005 og løb frem til og med maj 2010 – altså et forløb på 4½ år – desværre ser vi fra tid til anden, at sagsbehandlingstiden bliver meget lang – det kan virke både urimeligt og meget, meget umenneskeligt.

Jeg vil naturligvis ikke gå i detaljer med den konkrete sag, men blot omtale den i hovedtræk.

- ☐ november 2005, arbejdsskaden bliver anmeldt
- ☐ oktober 2006, Edwarrrs bliver afskediget (optjent pension)
- ☐ december 2007, Arbejdsskadestyrelsen træffer afgørelse – IKKE ANERKENDT
- ☐ december 2007, Brandfolkenes Organisation anker afgørelsen
- ☐ december 2007, Brandfolkenes Organisation beder Arbejds- og Miljømedicinsk Klinik om udredning
- ☐ november 2008, Ankestyrelsen træffer afgørelse – ANERKENDT
- ☐ juni 2009, Arbejdsskadestyrelsen fastsætter varigt mén
- ☐ november 2009, Arbejdsskadestyrelsen fastsætter erhvervsevnetab
- ☐ november 2009, Brandfolkenes Organisation beder Gentofte Kommune regulere tjenestemandspensionen (tilskadekomstpension)
- ☐ marts 2010, Gentofte Kommune regulerer tjenestemandspensionen (tilskadekomstpension)
- ☐ maj 2010, Arbejdsskadestyrelsen udregner erstatningen for erhvervsevnetab

Der sker selvfølgelig en masse ting indimellem ovenstående hovedpunkter, men det vil være alt for teknisk og personligt, at komme ind på her.

For mig at se, er der tale om en historisk afgørelse – idet der er den første sag jeg kender til, hvor **PTSD** er blevet anerkendt som arbejdsskade for brand- og ambulancefolk.

Hvad har vi lært:

Økonomisk erstatning for en arbejdsskade er en ringe trøst – både når det drejer sig om en fysisk skade, men især når det drejer sig om en psykisk lidelse.

Ikke desto mindre, er det det eneste ”lov om sikring af følger mod arbejdsskade” kan tilbyde – for man kan jo ikke spole tiden tilbage.

Når det handler om PTSD er det ekstremt vigtigt, at kunne dokumentere (tidsfastsætte) de hændelser, som hver enkelt har været udsat for.

Brand- og ambulancefolk oplever mange traumatiske hændelser, som for de flestes vedkommende ikke umiddelbart er et problem – men pludselig en dag kan være medvirkende til at udvikle PTSD – hvis man oplever ”dråben som får bærgeret til at flyde over”.

I de tilfælde vil en registrering af de traumatiske hændelser, kunne nedbringe sagsbehandlingstiden i forhold til ovennævnte betydeligt.

Derfor skal mit råd til samtlige operatører på brand- og ambulanceområdet være, at man indfører en registrering af de traumatiske hændelser hurtigst muligt – uanset, at de ikke umiddelbart giver anledning til problemer.

Brandfolkenes Organisation er i gang med at udarbejde en blanket til registrering af ”særligt voldsomme hændelser der kan give efterfølgende psykiske traumer”. Meningen med denne blanket er at disse hændelser bliver indberettet til fagforeningen til senere dokumentation ved en eventuelt arbejdsskadesag. Indberetningsblanketten vil blive udbetrukket i samarbejde med sagsbehandlere, psykologer og andre behandlere og meningen er, at denne indberetningsblanket skal kunne bruges af alle ansatte i samtlige af landets redningsberedskaber.

Næstformand i BO
Tommy Kjær

EFTERLYSNING

MINE VISER (SANGE) GENNEM 40 ÅR

For mere end et år siden blev jeg ringet op af en brandmand, der spurgte om han måtte komme hjem til mig og se min mappe med viser. Selvfølgelig måtte han det og da han i brandmandsuniform kom forbi og så mappen med viserne, ville han meget gerne låne dem. Det fik han lov til og jeg har ikke set dem siden. Jeg savner mine viser, så hvis du læser denne efterlysning, eller hvis andre skulle vide noget vil det gøre mig glad hvis du/i vil kontakte mig. Jeg ved ikke hvad brandmandens navn er men han er omkring 40 år.

Ring venligst på:

39 208 356

Formiddag og aften.

Eller til Brandmandens redaktør på tlf.: 40 579 507

Dusør ligger klar.

Pensioneret OBM.R.73
Jørgen Bjerregård

BEREDSKABSSTYRELSEN

Beredskabsstyrelsen uddanner kollegastøtte-medarbejdere til det statslige redningsberedskab, de kommunale redningsberedskaber, forsvaret, erhvervslivet mv.

RITS® er en forkortelse for Rekonstruktion og Integration af Traumatisk Stress, og metoden anvendes til såvel individuelle samtaler som gruppesamtaler. RITS® er ikke terapi, men psykologisk stress- og krisebearbejdning.

Beredskabsstyrelsen har licens til at udbyde uddannelsens første 4 trin (grunduddannelsen), der gennemføres som to perioder à hver 5 dages varighed.

Indholdet i grunduddannelsen

- Grundlæggende psykotraumatologisk teori – begreber og definitioner
- RITS® som metode til psykologisk stress- og krisebearbejdning for enkeltpersoner og grupper
- Træning i anvendelse af metoden
- Henvielse til professionel hjælp
- Det praktiske arbejde som kollegastøttemedarbejder
- Implementering af kollegastøtte på arbejdspladsen

I dagligdagen har kollegastøtte til formål at:

- Genskabe normalitet og samarbejde efter voldsomme hændelser og belastende arbejdsopgaver
- Understøtte udmøntningen af personalepolitik på området
- Udbygge og niveaudele det psykologiske beredskab
- Give arbejdspladsen større kompetence til psykologisk støtte ved egen foranstaltning
- Forbedre det psykiske arbejdsmiljø
- Nedbringe sygefravær
- Øge viden og bevidsthed om værdien af kollegial støtte
- Styrke den enkelte medarbejders mulighed for trivsel og personlig udvikling gennem arbejdet

Uddannelsen i Kollegastøtte – RITS gennemføres ved Beredskabsstyrelsens Kursuscenter i Snekkerten.

Se www.brs.dk
for datoer og tilmelding.

For yderligere oplysninger
kan du kontakte
ledende psykolog
Henrik Lyng på hli@brs.dk.

Advokatfirmaet Keld Pedersen og Jakob Karlson

Telefon 36 30 73 00 Telefax 36 30 73 02
Valhøjvej 12 – 2500 Valby – København

kp@valbyadvokaterne.dk jk@valbyadvokaterne.dk
www.valbyadvokaterne.dk

Civilsager – Straffesager – Ansættelsesret – Køb/Salg af fast ejendom
Testamenter – Ægtepagter – Dødsbehandling

SENIORNYT

Vi gjorde det igen!

Så er vi godt i gang med det nye år, og kan glæde os over de hyggelige sammenkomster, vi havde i 2010. den sidste var vores julefrokost, som vi havde mandag den 6. december, hvor vi fik noget god mad leveret fra restaurant Hummeren i Ishøj Havn, der var 67 deltagere.

Tiden gik alt for hurtigt, og det blev tidligt sent, vi sluttede kl. 17.

Det nye år byder på bl.a. en sommerudflugt, som afholdes den 31. maj på restaurant "De Hvide Svaner" i Karrebæksminde.

Runde fødselsdage i marts og april:

3/3 Poul Olesen 350, Svalevej 3, 3390 Hundested 85 år.

15/3 Erik Winther 655, Mørkhøjvej 10, 3630 Stenløse 70 år.

15/3 Jørgen Iskov Sørensen 576, Kongelundsvej 90 F. 2300 København S. 80 år.

1/4 Frants Hjorth 598, Engstedet 3, 1. lejl. 56, 3500 Værløse 80 år.

6/4 Erik Kristensen 536, Kærparken 43, 2800 Lyngby 85 år.

Generalforsamlingen afholdes tirsdag den 15. februar kl. 10.30 i mødelokalet i gården på Svanevej 22, dagsorden er udsendt.

Husk mandagsmøderne i 2011:

Tag madpakken med, og få nogle hyggelige timer sammen med de gamle kollegaer.

Det foregår mandag den 3. januar, mandag den 7. februar, mandag den 7. marts og mandag den 4. april fra kl. 10.30 til 14.00 i mødelokalet i gården hos Chaufførernes Fagforening Svanevej 22, København NV.

Har du fået E-mail så send adressen til spsp@ishoejby.dk

Er du på efterløn og der er sket ændringer i din pension, så husk at underrette **A-kassen**.

Sven Præst
spsp@ishoejby.dk

Indbygget brandsikkerhed

Rockwool stenuld giver ekstra sikkerhed

Rockwool stenuld har markedets suverænt bedste brandmodstandsevne. Den tåler over 1000 °C og er klassificeret i den bedste brandklasse (klasse A, ubrændbar). Rockwool afgiver desuden ingen brændende dråber og minimal røg ved en brand.

Disse afgørende egenskaber kan sikre, at mennesker kommer ud af bygningerne, og at slukningsmandskabet kan nå at slukke branden, inden bygningen overtændes og styrter sammen.

Få mere at vide på www.rockwool.dk

ROCKWOOL®
BRANDSIKKER ISOLERING

www.rockwool.dk